

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA «UNIO CATALANISTA»)

BARCELONA
20 Decembre 1918

La descomposició de l'Estat Espanyol

La profecia d'en Macià

El temps l'hi ha donat la raó. Enfront la opinió de determinats sectors de la política catalana ell digué que de l'estat espanyol, més ben dit, de ço que'n diuen Espanya, no se'n treuria res; de que l'Espanya no estava dormida sino morta i de que amb un mort no se'l desperta se l'enterra.

Ara tothom ho ha vist clar això, (la retirada del Parlament dels Diputats per Catalunya ens ho demostra) l'únic remei consisteix en que cada una de les nacions ibèriques resolgui com pugui el seu problema nacional. Després ja parlarem de pactes, de federacions, d'unions i confederacions.

Nosaltres continuem creient que En Macià te raó i perxó no volem fer més que repetir les seves paraules:

VOLEM UNA CATALUNYA LLIURE, LLIBERAL I DEMOCRÀTICA SEPARADA D'ESPANYA.

Es dirà que això es ésser separatistes, separatistes de qué d'una cosa que no ha estat mai unida? separatistes d'aquesta unitat artificiosa i poca solta de la «santa integritat».

Els separatistes

Cal que comencem a prepararnos per l'avenir de l'Ibèria, ja que per sempre més, sembla haver passat a l'història el conte xinès de de l'Espanya gran, amb Espanya res, està del tot desacreditada; ho diuen els elements sant de Guadalajara, feude d'en Romanones, des del periòdic «Castilla», de Valladolid mateix també hi diuen la seva, la opinió que segueix les orientacions del socialista Pérez Solís, fins del mateix León, el diputat per Murias de Paredes, Tomás Rodríguez. I així tota l'Ibèria; totes les nacions ibèriques i regions amb característiques pròpies. Es l'hora del triomf que s'acosta a petjades gegantines per l'esforç de tots aquests separatistes de l'Espanya i bons patriotes de la Ibèria, perquè veuen palesament que es una qüestió de dignitat el seu separatisme que tendeix anul·lar aquesta Espanya grisa i castradora d'ideals, militarista, fanàtica; aquesta Espanya d'incultura i salvatgisme, de «tocaors» de guitarra i «tomadores» del sol, de chatos de monzanilla, de contempladors de taranyines i de «capeas» sagnantes; d'aquesta Espanya decadent de cacs, usurers de camps sense cultiu, de noblesa hidalga i miserable, menjadora de la sopa boba dels convents; d'aquesta Espanya flamenquista, de dones castiçes i d'homes més castiços que les dones; de tot això podrit i xorc que solament mereix les flames de l'incendi...

Visca la llibertat de Catalunya

Tots els que senti la vostra condició de catalans feu per arreu l'afirmació dels drets a ésser de la nostra nacionalitat si possible és dintre de l'estat espanyol sino a fóra; de cara als nostres germans de la Ibèria o de cara a l'Europa, recordant a qui sigui els 14 punts del programa Wilson i el troç de paper del 1713, aquest troç de paper imposat pel dret de la força i que convé revisar per a donar a la justícia i el dret els que de dret li pertoca, els que li fou arrebatat a Catalunya de resultes del famós tractat d'Utrecht.

Després damunt les ruïnes ja edificarem, la unitat de tots els pobles ibèrics serà el fruit de l'amor i no la religió de l'odi; Catalunya no tindrà fites que separin sino braços que s'allarguen a tots els pobles del món, amb un anhel d'abraçada d'eterna germanor i entre tots com a bons germans, però de poder a poder, de poble a poble, de nació a nació realitzarem aquest somni daurat: LA REPÚBLICA CONFEDERADA D'IBÈRIA.

PER A CATALUNYA

Manifestacions, Empresonaments i Crims

EL GUARDIA A GONZALEZ ROTHWOS

Así podrá ser V. E. ciudadano honorario de Barcelona como Wilson y Clemenceau.
(De La Publicidad)

Resultat de la iniqua manifestació contra Catalunya de los chicos mercantiles de Madrid; resultat de la retirada de tots els partits polítics de nostra terra a la Corte española: S'han produït grans manifestacions a nostra ciutat; els nacionalistes radicals hem protestat de tot lo xorc i militarista, de tot ço que entorpeix la llibertat de nostra pàtria.

Durant vuit dies havem fet manifestacions, havem protestat a tota hora, fins que els sabres de la guardia negra ens han atropellat, i com si ço no fos prou, els cadets s'han convertit a fer de polis, com qui cobra catorze rals, l'indignació del poble ha sigut gran, fins a arribar a apoderar-se de l'espasa de un dels valientes marxant aquest acompanyat de quins ajudava.

Per dir la veritat de tot això el confrare «La Publicidad» ha sigut empresonat nostre benivolgut amic En Durán i Tortajada; també han sigut empresonats per defensar-se, els ciutadans: Miquel Cardona i Astel, Joan Serda i Rosell; Francesc Grau i Austrell; Josep

Maria Roca; Lluís Boixader i Bonet; Francesc Tey i Pujol; Leandre Martí; Enric Palau; Marius Escofet i Molist; Antoni Boneny; Jaume Nicolau; Joan Pujol; Joan Ramirez; Julià Masacs; Josep Alfaro; Ramón Blasco; Angel Fernandez; Francesc Serrano; Joan Guardia; Josep Tarrull; Amaro Benet; Josep Saredia i Canó i altres que al cap de algunes hores eren posats en llibertat.

Reproduint el de sempre, les autoritats d'En Rhotwos en plena pacivitat del poble, afusellaren cobardament a una pobra dona anomenada Pilar Carbó, ferint a una cinquantena de ciutadans entre aquests nostre amic Domènec Torras.

Al fi hem sigut els primers nosaltres «els de L'INTRANSIGENT» en anar amb la típica barretina per les Rambles, cosa que ha produït admiració i aplaus de tots els Barcelonins. Continuarem, pesi a qui pesi, fent manifestacions d'aital mena, fins a arribar al que els catalans volem, Catalunya, Catalunya i Catalunya.

NACIONALISTES.

La Joventut Nacionalista LA FALC, ha organitzat pel proper Diumenge dia 22 corrent, a les onze del matí, en son estatge Aragó. 135, un

GRAN MITING D'AFIRMACIÓ

Fent ús de la paraula els oradors següents: J. MARFANY i FORT, S. SALAT i FERRANDO, M. ROSELL i VILA, i el ferm Diputat Nacionalista

En Francesc Masià i Llusà

PER CATALUNYA NO HI MANQUEU.

G L O S A

LLIBRE NOU

Un llibre nou és com una vida que se'n ofrena. Mes hi ha vides vulgars, hi ha vides que no és interessant saber-les. Tampoc la frivolitat fa per nosaltres; un hom frivol, que llegeix llibres frívols, és sempre un hom al qual sobra temps, i a nosaltres ens en falta sempre.

Anem als llibres poc originals; als llibres suggerits per altres llibres. Es perdre una mica el temps, mes de vegades, se troba un esputa d'or i no l'hem perdut del tot. Pel contrari si el llibre és bo, si és un bon llibre, el llegim a ratos i ben a poc a poc com un plat que ens agrada molt i no voldríem que s'acabés mai, i, a l'anar a dormir, el posem a la tauleta de nit al costat de la Bíblia, Les Art Magna, El Quixot, L'Analecta, Les Confesions de Sant Agustí i el Paradís Perdut.

Perquè, ben mirat, un llibre original be val un grau d'immortalitat...

De quins serà aquest llibre i com serà aquesta vida que'n ofereix el fruit del seu esperit. A veure... i obrim el llibre.

MARIUS.

REALITAT

La majoria de nostra Joventut és catalanista de nom, més no de fets.

Escriuen als amics, a la xicota, als parents amb una parla que tots menyspreuen; parlen d'intransigència i els cartells de sus botigues són escrits amb l'odiada, troben companys castellans i és sotsment al seu parlar, no asisteixen als nostres actes perquè van amb ella... I a les festes uns per cafès de cambres, music halls, altres al cine, molts dançant tangos i matxitxes i la minoria repartida entre teatre català i castellà, donantse el cas que l'únic teatre català dins la capital de Catalunya tenia que acabar la darrera temporada amb declamació forastera.

No, no és això el que s'ha de fer; si voleu fer pàtria, feuvos socis d'entitats intransigentment nacionalistes, assistint als nostres actes, estudiant el nostre moviment el perquè del nostre separatisme, la nostra gloriosa parla, nostra història i allavos vos sentireu més separatistes que mai al comparar la Catalunya lliure d'ahir amb la pàtria esclava d'avui, i vos podreu titular catalanistes.

MIGUEL ARMORA

**Obrers! compreu tots els diven-
dres L'INTRANSIGENT, porteu-lo a
la fàbrica. feu-lo lleigir als vostres
companys de treball, porteu-lo al
taller, dieu a tothom la veritat de
que L'INTRANSIGENT sols l'es-
criuen obrers quins es guanyen el
pa amb el seu suor.**

Excursió Nacionalista a Badalona

El prop passat diumenge anaren a «Gent Nova» de Badalona les joventuts nacionalistes radicals d'aquesta ciutat per a celebrar un acte de propaganda nacionalista.

Sortiren de l'estació de França a les tres i quart un nombros jovent a l'arrencar el tren es cantaren «Els Segadors» i «La Marsellesa». En arribant a Badalona trobaren el consell directiu de «Gent Nova» i la joventut que esperava es reproduiren els himnes de llibertat amb visques a la nacionalitat catalana.

En arribant a l'estatje de «Gent Nova» se inicià tot seguit el acte.

El president del «Centre» obra l'acte, en mig de grans aplaudiments, dona aquesla «benvinguda als hostes de la ciutat comtal, fent grans elogis als treballs que fins avui porten realitzats les joventuts de Barcelona all representades. Tot seguit cedeix la paraula al representant de la Associació Catalana de Estudiants, N'Arboli, qui dona merces a tan noble representació, diu que ell no es cap orador, que el que ell diu ho diu de cor i que ho ha complert per a la llibertat de Catalunya; diu que l'entitat que ell representa tots són fermes nacionalistes i proves són els telegrams que han enviat al Govern central. (Grans aplaudiments.)

Seguidament té la paraula el company Sandé, de la Joventut Nacionalista «La Falç»; aquest desentrotlla un breu parlament, sadollat de radicalisme enfront l'estat espanyol (es aplaudit varies vegades per l'auditori).

Parla En Obac per la Agrupació Socialista Catalana. Fa esment de ls actuals moments en que es troba el proletariat, éssent presisa l'actuació social lligada de l'esperit nacionalista. (Aclamacions.)

Per la Joventut Catalanista «Els Nets dels Almogàvers» parla En J. Garcia, dient aquest que és una llàstima que alguns obrers no baixin a les files del catalanisme, per ereure'l burguès; fa esment que és una equivocació la que sostenen, doncs—diu—el catalanisme és la nació i el programa social és la forma de l'estat, i perxò el catalisme pot anar lligat del programa social. (Grans aplaudiments.)

Parla per la Joventut «L'Avançada»

En Peirató. Diu que no va preparat a parlar per no ésser ell el delegat; diu que sent verdader entusiasme per a Catalunya, que ell espera que arribi l'hora de la seva lliberació per a donar la seva sang si es precis. (Ovació.)

Per la Joventut Renaixença te paraula En Bernadó: fa memòria de la guerra que acaba de finir, creu ell que els pobles han après quelcom davant de tants crims, havent lluitat a la fi per la llibertat dels pobles i dels homes. Espera que els catalans pendran un exemple per a obtenir la llibertat de nostra pàtria i l'unió del Univers (perllongats elogis).

En Raimond Negre, ataca durament als polítics espanyols per sa actuació contra les aspiracions de nostra Catalunya (aplaudiments).

En representació de L'INTRANSIGENT te la paraula el nostre company de redacció En Miralpeix, (es rebut amb aplaudiments.) Comença dient que li dol l'actuació seguida durant un quant temps per «Gent Nova» no treballant com temps enrre, per les aspiracions de Catalunya.

Espera que tornaran emprendre el camí de altres temps en bé de nostra pàtria. Fa present dels succesos i manifestacions dels catalanistes enfront dels quixots que es paseigen per nostra ciutat; volguent defensar allò... Tenint de marxar un dels valientes amb el casc per terra i la pica trancada; (aplaudiments). Ataca a l'Alba per ésser aquest pertorbador de Catalunya i deixeble dels destructors dels Països Baixos (grans aplaudiments). Acaba recomanant es treballi per Catalunya, que tots els oients s'aixequin drets i amb punys closos cridin ¡Visca la llibertat de Catalunya! (això es compleix amb gran entusiasme).

En Granell, recita una lloable poesia «Cantics de les terres tristes» d'En Casals, éssent molt aplaudit, en mitg de visques a la heròica Belgica i a Catalunya.

Seguidament En Obac fa ofrena d'una llaçada catalana de les Joventuts de Barcelona a la Senyera de «Gent Nova» corejant-se «Els Segadors» i «La Marsellesa».

La Redacció de L'INTRANSIGENT fou obsequiada atentament pel Consell Directiu de «Gent Nova».

COMENTANT

Tothom deu conèixer — sino en persona, d'haver-ne sentit parlar — al diputat francès pels Pirineus Orientals, Emmanuel Brousse. Gran defensor de la santa causa catalana aquest home ha donat a conèixer recentment en el parlament francès, l'esforç que Catalunya havia aportat en la — podem dir-ne, finida — gran guerra. Allà ell ha fet palesa, davant de tota la França, davant de tots els aliats, davant — si així m'es permès dir — de tot el món, la valor d'aquest esforç i la sang versada pels deu mil catalans morts per la justa causa dels pobles lliures. I el

seu parlament, eloqüent i sincer, fou tot sovint interromput pels aplaudiments que tota la Cambra en pès tributava a l'orador i a Catalunya.

Tot i havent, però, obtingut un èxit tant franc en el Parlament, en Brousse ha tornat a insistir, des de la premsa, sobre el mateix tema per si hi havia qui encara no s'en hagués fet càrrec. I així és com podem veure aquell article seu publicat en «Le Journal» del dia 3, on conta ço que Catalunya ha fet en la guerra i on exposa també en poques paraules la situació en que es trova l'estat espanyol.

D'aquest article s'en desprèn clarament la diferència que existeix entre

Catalunya i el reste d'Espanya. Llegint el hom compren bé que Catalunya ha sigut durant la guerra una nació més que ha lluitat contra uns estats absorbents de petites nacionalitats, donant-nos, un cop més compte que la neutralitat a que ens ha obligat durant aquests quatre anys anys Espanya era vergonyosa i contraproductent i ara comprenem amb més claretat que mai el fi que volien aconseguir els fills de nostra Pàtria anant a lluitar baix la bandera de les grans Democràcies. Era per deixar a Catalunya neta del pecat que contra els seus sentiments li feia fer l'estat opresor.

Aquells germans nostres que han deixat llur vida en els camps del Marne, de l'Artois, del Aisne, de Salònica i de Sèrbia, bé ens donen dret a reclamar la nostra llibertat perduda. Bé mereix aquest esforç — petit en proporció a la magnitud de la guerra, però gran si considerem la situació en que es trova Catalunya — ésser tingut en compte pels aliats. Bé mereixem els catalans aquesta justa recompensa a canvi dels fills de nostra terra que voluntàriament es varen allistar en els seus exèrcits. I el que serà el defensor de nostres aspiracions davant dels aliats és en Brousse, l'home, que tant d'amor ha demostrat per Catalunya i pels seus fills.

Mentrestant els polítics de la Lliga han sentit la necessitat imperiosa de demanar al govern de Madrid l'Autonomia de Catalunya quines bases ja hem tingut tots ocasió de veure el migrades que són. Aquests polítics, representants de la «gent d'ordre», no han gosat demanar el complet reconeixement de la Nació catalana i han suplicat l'Autonomia.

¿Quina necessitat n'hi havia d'anar allà dalt a demanar una mesquina part de ço que és nostre i que ells ens prengueren per força l'any 1714? Cap, absolutament cap. El sistema a seguir era el mateix que emplearen ells en aquella època: no ens ho volen donar? doncs ja ens ho pendrem.

D'altra part aquests representans, que's diuen, de Catalunya vesllumen els proxims canvis radicals que ha de fer el món donant per part de les nacions vencedores, els antics drets als pobles que tenen una tradició històrica i que en l'actualitat estan baix el jou d'estats centralitzadors. Entre aquests s'hi contarà Catalunya i si la llibertat ens ha de venir per la pressió que fagin al govern d'Espanya des de l'extranger ¿creieu que seria la Lliga qui es podria constituir en poder executiu? No. Doncs bé; ells preveient això s'han avançat i han demanat l'Autonomia per que d'aquesta manera tenen assegurat el govern de la Catalunya autonoma, mentres que de l'altra manera els nacionalistes radicals demanarem dintre el govern la cooperació que ha dreta llei ens hi correspon per fer a la nostra Pàtria gran i forta. Gran serà, més no amb el sentit literal i buit de la paraula, com s'aplica a Espanya, sino amb tot el bagatge d'ideals i d'amor vers ella que porten en el seu programa les joventuts nacionalistes.

JORDI PONS

9-XII-918.

LITERARIES

DE RETORN A LA PATRIA

La glòria del soldat

En un dia esplendorós,
quan ja finida la guerra,
i deixant extranya terra,
torna el soldat, victoriós.

Sos pares en eix grat dia,
allà en sa llar anyorada,
d'ell esperen l'arribada
amb llàgrimes d'alegria.

De la mort, en ses façanes,
per sort es pogué lliurar
i a veure poden tornar
l'únic fill de ses entranyes.

Més remarcà l'Història
del soldat el trist record
de quan lluità de tot cor
amb l'anhel de la victòria.

Aqueix record que entrístir
deuria al soldat valent,
el consola el pensament
que amb sa Pàtria va complir.

Y amb veu molt entusiasmada
va dient per tot arreu:
—¡Vaig perdre, els braços, mireu,
per nostra Pàtria estimada!

¡Pobre soldat, que feliç,
consolant-se així es creu,
perquè entusiasmà, sols veu,
de la victòria l'ençís!

¡Pobre ser plé de bonança
que tant va fè amb sa defensa
i amb l'entusiasme no pensa
que ha mort per a ell l'Esperança!

Mentres els pobres vellets
dels pares tinga en el món,
amb entusiasme profund
contarà sos valents fets.

Més quan arribà aquell dia
de sa trista soletat
i es vegi deseparat,
sens l'amada companyia,
mancant-li d'ella el consol,
el infeliç, pensà:

—¿Amb tant d'anhel vaig lluitat
per veure'm en el món sol?

¿Per què amb tant amargants llaços
ma pobra vida restant,
Pàtria amada, estàs lligant,
si jo per tu dongué els braços?

¿Per què així em deixes patir,
Mare mia del meu cor,
si el meu carinyo i amor
seràn teus fins a morir?

Doncs si tant t'estimo jo,
del meu dolorós destí
i mes llàgrimes sens fi,
¿per què no tens compasió?

—Jo t'estic molt agraïda,
puix m'has sabut defensar
—la Pàtria al soldat dirà—
Per tu em sento adolorida;

mes jail, que per tos mals tants
res que fer, jamb pena ho dic!
Baita disposició estic
dels meus fills, els teus germans.

Amb la teva resistència
em ells els vas ajudar;
de tu s'han de recordar,
els és dente de consciència.

Que no s'oblidi ningú
d'aquells que bé els vas fer tant
i del que ara estan gozant,
que tot t'ho deuen a tu.

¡Jo, el teu carinyo i amor
ja mai més t'oblidaré,
i el teu estat ploraré
amb llàgrimes de dolor!

La glòria sols és del fort...
Cerca en la guerra el soldat
solament, trista iritat,
el patir o bé la mort.

I d'ell no resta memòria,
tant si mor com si pateix.
¡L'honor que rep és aqueix
i aqueixa às la seva glòria!

MARIÁN TOMÁS I SUSTES

LA TEMPESTAT

Al començar la tarda—d'un jorn de primavera
del port tot trist marxava—el pobre pescador,
l lensant-se amb sa barqueta—bonica i falaguera
per veurer si aquell dia—tindrà una bona sort.
La barca fuig depresa—per entre l'aigua blava
volant sobre l'escuma—més blanca que la neu,
més el que anava en ella—el cap sempre girava
l lensant sospirs que eixien—del conmogut cor seu.
Les dèbils mirades—se fixen en la platja
on dalt d'una roca—una dona s'està,
que dreta, amb la ma estesa—li diu tinga coratje
que així acabarà prompte—i a casa tornarà.
Quan lluny la nau estava—s'asseu en una roca
la dona de la platja—l'esposa del barquer,
girats els ulls a l'aire—tot bellugant la boca
pregant a aquell que mana—tot l'univers enters.
Mes... trista al mar repara—mirant blaves onades
com se van fent mes grosses—a cada moviment,
al mateix temps que un núvol—amb ales desplegades
el cel per moments ompla—cobrint el firmament.
El mar, abans tan dòcil—poc temps després semblava
que convocant-se totes—les fúries de l'avern
s'haguessin posat dintre—de l'aigua neta y blava
tornant del pacífic—un verdader infern.
De prompte d'aquell núvol—que tot el cel domina
surt com per art malèfic—un llamp aterrató.
que fent estranyes ratlles—tot l'espai il·lumina
acompanyat com sempre—per un ressonat tró.
Amb tot això l'esposa—mes blanca que la cera
sens tenir en les venes—ni una gota de sang,
desesperada mira—com una crudel fera
al mig de la tempesta—un tenebrós pic blanc.
Les ones enlairantse—com si fossin montanyes
al pescador preparen—desesperada mort.
Els núvols no sosseguen—pel cel sempre rodolen,
el llamps cauen com pluja—sens parar mai el tró,
les pedres se destimben—les roques ja tremolen...
quan se sent pels aires—un crit aterrató.
Es que la pobra esposa—mirant sempre a la barca
l'ha vist com si en les aigues—una pluma sigués,
es que amb sa trista vista—que tot el mar abarca,
l'ha vist tremolà enlaire—y anarse a fons després.
I cau gemegant sempre—per terra desmaiada
mentres la mar ferotje—la barca s'ha engullit,
y quan de nou s'aixeca—ja del desmai tornada...
veu al peu de las roques—el cos del seu marit.

El dia que va vindre—després d'aquesta escena
quan al mar se llensavan—els pobres pescadors,
trobaren a dos cossos—inmòvils en l'arena
entrecuats els brassos—i morts... ben morts els dos.

JOSEP CIURANA I MAIJO

L'infant perdut

Ell si que n'era víctima de la guerra.
L'infant no recordava pas res de sa infantesa;
solament un lleu com somni d'un bresol
que's gronxa i un rostre dolçíssim,
rostre de mare, que'l besava amb amor,
tan d'amor que encor sentia al front la tebió dels seus llavis...

Sols sabia de llur vida que era francès;
era l'únic que tenia com clavat al seu cervell:
¡La França!

Quant mig soterrat entre les ruïnes,
somicava dintre el bresol, la seva mare
folla de patriotisme, fent un esforç suprem,
ferida de mort per l'invasor cridà:

¡Visca França! ¡Visca França! Després
els anys de captiveri i opressió,
per últim la llum esplendent de la victòria...

I ara l'infant perdut malaix als butxins dels seus...

Ell es francès, si, però és sol a França;
és com un rosinyol que vol reposar al desert
i no hi trova cap arbre, és com un infant enjogassat
que no sap en qui fèr-ho, és una flor que no té escalf del sol.

Es un infant que no té mare, que no té llar,
que no té res...

L'infant plora, la seva testa s'enrogeix,
i amb un gest d'home gran blandeix el puny
mentres els seus llavis mormolen tremolosos:
—¡Venjança!

MARIUS DE NÚRIA

A la Joia del meu cor...

QUEIXA

Mon cor condolit prou exten una queixa
i l'enlaira hasta el cim de l'infinit...
mes ai! l'Amor resta muda, i la nit
és dels meus clams i prècs la eterna reixa!

Perquè crudel amb mi, si saps que esclau
postrat a tu t'ador com la divina
imatge que's de belles la regina...
del mar far on va de l'amor la nau?

Perquè crudel amb mi, joia preuada,
quan sols un fet dolent en eixa vida
ai! he fet, perquè m'ànima estigui ungida
amb la dolça bondat de ta mirada?

I sols de la nit clara en la bonança
tinc el goig de llegir-hi amb els teus ulls...
quan la lluna amanyaga tes bells rulls
suspira ta faç bella l'esperança!

L'esperança! boirina irradiant llum
de moment cega els ulls de tan hermosa...
més lleua brissa, quieta, la difum...
sens fixars poc a poquet queda fosa!

No, jo vui de tu ton cor, ton amor,
tota t'ànima vui junt amb la meua
i gosà de tot junt amb tu sens treva
d'aquest el goig etern, goig de dolçor!

Mon cor condolit prou exten una queixa
i l'enlaira hasta el cim de l'infinit...
mes ai! l'Amor resta muda, i la nit
és dels meus clams i prècs la eterna reixa!

FRANCESC ZARAGOZA.

Catalunya en aquesta hora de justicia en que el triomf del Dret fa que siguin revisats tots els problemes nacionals demana la revisió del tractat d'Utrecht.

Una engruna

Era un cap vespre dels començaments de tardor, mentre'l sol s'ocultava melangiosament, resa la serralada; nosaltres—tú i jo—caminavem amb lentitut, mirant-nos l'un a l'altre carinyosament. El caurer de les fulles tenia quelcom de postrer, d'agonia, el xisclar dels oronels era gemegar de no se sabia qui, i en la llunyania brollaven els refilets del fluviol de qualche pastor que alegroi retornava al más amb son reumat, d'una hermita perduda en la solitud del lloc, venia el sò de la campana...

Seguiem nosaltres el camí, mormolant, resant eix etern poema d'amor, mentre l'airet suan acaritava nostres rostres riallers...

El sol era ja post, el dia lluny, i les tenebres de la nit començaven a protegir nos amb el llur mantell de poesia i misteri. El silenci, triomfalment, se senti mormolar quelques paraules confoses y junt amb un—¡t'estimo!—el florir de dues besades...

ENRIC AGUADO PETRI

L'AMOR FALS

Embadalit per llur pujança, per la concupiscència rastrera i sorda a la reflexió humana, vegi quelcom rondrejant vora mon entorn, qu'encisava mon esperit, impressionant vivament amb les excel·lències de llurs gràcies certes d'ones que sardanajaven núes impúdiques i hermoses, però sens aroma i amb una fortó de disbauxa reien desvergonyides, xisclant amb la rialla dels vint anys i la pocavergonya del vici, quant tot d'una a mi se'm dirigeixen, aquelles pecadores criatures i em deien vina, vina al paradís volèm l'amor teu que no crema cridava la veu del vici i jo amb la voluntat esmortida i els sentiments apagats, sento una força d'atracció que no puc vèncer vaig amb elles que's mofaven de l'honradesa d'un cor que hi feia marrada, més als pocs moments en què creia gosar del plaer del amor em sento altra volta al mateix lloc qu'eixí.

Desperto... i penso. Heusaquí la feblesa dels homes.

HOMET

No hi ha una sola nació al món que en aquesta hora crítica demani una autonomia més o menys intregal. Es la santa Independència la que s'imposa arreu.

FEMINISME

A les dones Barcelonines

Des d'aquestes columnes endreço a vosaltres la més franca felicitació, per que en breu s'inaugurarà a Barcelona un Centre on podreu reunir-vos diàriament per a la cultura i difusió d'idees encaminades a formar la «Donna del Avenir» per a conquerir els deures individuals, civils i polítics, coronant dita obra amb la preparació d'un «Palau Científic» on puguin reposar comodament en la tardor de la vida, les que han conreuat durant la joventut, les lletres, les ciències o les arts en bé de la família i de la Pàtria.

¿Serem constants?

¿Tindrem prou entusiasme i abnegació en profit del nostre sexe? Per la història sabem, el que fou la dona en el passat, veiem el que és actualment, i de seguir així. ¿Què se li espera en l'avenir?

Totes devem contribuir amb ferm entusiasme i amb totes forces, a la seva regeneració, que sols s'aconseguirà amb la reforma de les lleis a favor de la mateixa.

¡Anem companyes! la perseverància tot ho assoleix, i el bon fi corona l'obra.

MARÍA PALLARÉS

Catalans, compreu tots els divendres

L'INTRANSIGENT

Redacció i Administració

Canuda, 14.-Barcelona

Hores d'oficina: de 7 a 8 del vespre

ARAGÓ

I, l'Aragó, què? No respòn com les demés nacionalitats europees? Totes elles es mouen a l'entorn del plet de 'autonomia, menys l'Aragó...

Si l'ànima pura i sentimental d'un poble, com és el nostre, de remarcable història, és absorvida per una força d'imaginació mentidera; per una por que nosaltres mateixos ens hem creat i ens mantenim en l'extacitat mateixa com fins ara, no tindrem raó, quant arribi l'hora de les transformacions dels pobles, s'inclueixi al nostre. Hem de rompre ço que enssopeix la nostra ànima.

A l'hora que'ls nostres germans de raça van per a assolir llur independència, nosaltres, devem d'unirnos a ells, sumar-nos-hi tots plegats, per a el seu cantó, treballem per llur reconeixement patri.

I, nosaltres, els regionalistes aragonesos ¿qué fem? paralítics, com sempre, mirant com els demés treballen per la llibertat? Aquesta prudència, aquesta quietut, fa més desgraciat al nostre poble que abans de la mort d'En Lanuza.

¿Es que no recordem la ferida punyenta i mortal del nostre Justícia, de l'ànima d'Aragó?

¿Es que no tenim raó de sublevar-nos com els demés pobles ibers, i, proclamar a tort i a dret nostre independència espiritual?

¿Es que no tenim raó d'existir?

Digueu-me aragonesos que encar serveu quelcom d'Aragó.

Ara es l'hora de manifestar-nos i, d'iniciar una verdadera campanya de reivindicació aragonesa, únic medi pràctic i econòmic d'assolir la garantia més que suficient per a nostre místic poble.

Ara és l'hora de moure'ns, aragonesos, si és que estimem la nostra terra, donem-ne proves.

No'm deixeu sol, ajudeu-me que l'Aragó és nostre, ben nostre. ¡Visca l'Aragó!

GASPAR TORRENTE

De la Joventut Regionalista Aragonèsa

Fem present a nostres lligidors que la setmana que ve L'Intransigent sortirà el disabte, degut a les festes de la setmana pròxima.

JOAN SUCARRATS

Hospital, 145 i Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora
Especialitat en robes per a
recen nascuts

La que ven més barato de
Catalunya

NOTICIARI

L'ORFEÓ GRACIENC

L'èxit obtingut per l'Orfeó Gracienc, amb motiu del segon concert popular celebrat el passat diumenge al teatre Eldorado, fou exclatant. Ja molt abans de l'hora anunciada i malgrat el pànic que regnava pels esdeveniments ocorreguts durant la passada setmana, una multitud invadia la sala del teatre. El concert era compost d'obres d'autors nacionals, figurant entre elles «Les Fulles seques» (sardana) del mestre Morera, i «Cirerer Florit» del mestre Català, totes dues primeres audicions, les altres son ja prou conegudes del nostre públic. Per indicació de l'entitat Nostra Parla, va executar-se «Plany» del mestre Morera seguint molt aplaudida. Varen ésser repetides, les obres següents: «Les Ginesteres» de Balcells, «El Cant de la Senyera» de Millet, «Cirerer Florit» de Català, «Himne del Arbre Fruiter» i «Les Fulles seques» del mestre Morera. A l'acabar-se la primera part el públic demanà «Els Segadors» que com és natural es cantaren, empró quan l'entusiasme fou delirant va ésser a l'acabar-se el concert, que nostre popular Orfeó junt amb el nombros públic va entonar altre volta «Els Segadors», acompanyats de visques i aclamacions a nostra aimada Catalunya.

Els Nets dels Almogàvers

Aquesta Joventut està organitzant per al dia 22 del corrent, l'aniversari de la mort de l'eximí poeta Joan Maragall, un gran acte d'homenatge.

Ateneu Nacionalista Verdaguer

Per a celebrar les properes i tradicionals festes, celebrarà escollides funcions els dies 22 (tarda), i 26 (tarda) i un gran ball de gala la diada de Nadal a les 10 i mitja de la nit.

Centre Nacionalista Català

A l'estatje d'aquesta entitat (Sant Honorat, 7, pral.) tindrà lloc el dissabte dia 21 a les deu de la vetlla una extraordinària audició d'escollides sardanies a càrrec de la coneguda cobla «La Principal Barcelonina».

Telegrama expressiu

Presidente Circulo Unión Mercantil. Madrid

Vos felicitem xardorosament per la vostra ferma campanya separatista, encarnada en èxit esclatant. Manifestació, de la que n'esperem llibertat Catalunya.—Juyol, Patau, Peypoc, Marco, Quim, Queralt Planas, Sanderán.

Inaugural

Estan molt endevant els treballs per a que resulti un èxit l'inaugural de la Joventut de «Gent Nova» quin acte tindrà efecte el dia primer d'any. Per dit acte es celebrarà un Gran Miting i un banquet.

Darrera hora

Uns viatjans ens notifiquen que hi ha hagut grans desordres a Bilbao. Degut a la destitució del alcalde, els separatistes han fet manifestacions tumultuoses.

El nostre president, el doctor Joan Solé i Pla, ha caigut greuement malalt, esperem de tot cor la seva millora.

Els carlins militars i policies vestits de paisà, campen per les Rambles, obligant a dir ¡Viva España!, amenaçant amb l'Esmít.

El «coix» ha marxat cap a París, esperem que nostre amic Brusse al presentarà a En Wilson, i li parlarà d'allo...

CATALANS:

FEU-VOS SOCIS DE LA

Associació Catalana de Beneficència

(Adherida a l'«Unió Catalanista»)

Té per finalitat socórrer a empresonats catalans en caràcter nacionalista, i a llurs famílies en cas necessari.

Quota mesal 50 cènts.

Correspondència

D. S., Passi per redacció; F. P. i B., En cartera; J. N., Igual; L. C., Versos com aquest, son fàcils de fer com un llonguet. Creguins cal ésser abans que tot original; M. M., Versos ens en sobren, envii prosa; J. P., Mercès, tindrem en compte el seu oferiment; N. R., Queda en cartera; O. R., Valgi enviant; «Un espagnol», Que nosaltres som uns mals espanyols? Molt bé. Li quedem fondament agrats. En quan al demés li preguem que quan ens vulgui venir a trovar no s'afaiti, perquè ja l'afaitarem nosaltres; A. P., En cartera; J. D., Es publicarà; M. P., No cal dir-ho; J. V., Sereu complascut; J. S., S'ha aprofitat quelcom, per haver-hi troços massa forts. Vaigi enviant.

COMPANYS:

Vestireu amb gust i elegància si vos proveïu a la

**Gran Sastreria
L'ESTISORA
de ANTONI VILA**

Casa de confiança i bons preus
Es confeccionen, en casos urgents
trajos en SIS HORES
SALMERON, 89.-BARCELONA

Impta. Cavanillas. Ponent, 66, Tel. 5347 A.

¡Nacionalistes radicals!

COMPREU TOTS EL LLIBRE

“PER CATALUNYA”

recull d'articles del malaurat Dr. MARTÍ i JULIA

EDITAT PER L'«ASSOCIACIÓ CATALANISTA» DE GRACIA

Preu: 4 pessetes

Es ven en aquesta Redacció

OS (46.711 Bar) Int. f51